

ΜΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΛΥΡΙΚΟ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΑ

«Κι' ἀπ' τὶς κορφὲς τοῦ Ταῦγετου, ποῦ ἀπὸ τὸν πάγο ἀσημολάμπουν αἰώνια,
Μὲς σὲ μιὰν αὔρα ἀσίγητη, π' ἀλαφροπνέει ἀπ' τὰ λυομένα χιόνια,
Στὴν ἀστραπὴ τῆς ἀνοιξῆς, στῆς ἤβης τὰ χρυσόχουδα τὰ χρόνια,

Σ' ἄσπρα ἄλογα, τῶν Διόσκουρων, τὸ ἀσύγκριτο ζευγάρι κατεβαίνει,
Κι' ἀνάμεσα στ' ἀδέρφια τῆς, ποῦ ἀκροποδίζουσιν στὸ γκρεμνὸ, στυμμένη,
Μέσα σὲ πέπλο ἀθάνατο, κατηφορᾷ, σὰν τὸ νερό, ἡ Ἑλένη».

Μὲς στὴ ροδόφωτην αὐγή, γιὰ σέ, Μεγαλομάτα,
Τὰ σημαντήρια ἐσήμαναν, Μιστροῦ καὶ Καλαμάτα!

Δὸς νὰ κρατήσω, ἀνθὸ ροϊδιᾶς, στὸ δεητικόμου χέρι,
Ὡρα, μὲ βέβαιον ὅπου πᾶς φτερό, σὰν περιστέρω.

Στ' ἀψιδωτὰ παράθυρα ὦρα ἱερή, ποῦ πᾶσα
Λύχνος φωτᾶς ἀπάρθενος, μπροστὰ στὰ εἰκονοστάσια!

Στύλοι λιγνοὶ σὲ ἀνάλαφρες ἀπίδες καὶ σεῖς ἴσια,
Κατάρραχα ποῦ ὑψώνεστε, στὴν πέτρα, κυπαρίσσια,

Κῆπε ἀρχαγγέλων, ποῦ ἀλαφρὰ ξαφτέρουγα, ἀνεμίζουσιν,
Τὶς ζωγραφιᾶς ποῦ ἐσβύσανε, γιὰ νὰ δροσολογίζουσιν.

Καμπαναριό, ποῦ ἀνάγυρτος ἀνθὸς εἶναι ἡ καμπάνα,
—Μέλισσα ὃ ἦχος, νὰ βογγάει στῶν μελισσιῶν τὴ μάνα—

Σπαθὶ τοῦ Ταῦγετου, ποῦ αἰφνίδια σβεῖς τὸν ἥλιο καὶ ὅλοι
Δροσολογᾶνε οἱ ἴσκιοι του, ὡσὰν τοῦ ναοῦ σου θόλοι.

Ἐγὼ ἔμαι ποῦ ὄνειρεύτηκα, μὲς σὲ βραγιές καὶ κρῖνα,
Σέ, νὰ σκυρτάς, παντάνασσα, ζαρκάδα καὶ ἀλαφίνα !

Γύρα σου ἀγγέλοι ὀρχούντανε—καὶ ὥστόσο ἐπροχωροῦσα,
᾿Ὡσὰν νὰ μ' ἔσερνε, ἄνεμος ἐρωτικός, ἔλεοῦσα—

Καὶ διασταυρώνονταν γοργά, πῶς ἄκουα, λέω, τὸ θρό τους,
Στὸν ἴδιον ἀέρα, ὑψώνοντας φτερά, στὸ γυρισμό τους !

Μὲς στὸ αὐγινὸ περβόλι σου, βραγιές, ροιδιές, κεράσια,
Οἱ ἄδετες οἱ ἀμυγδαλιές καὶ τῶν μηλιῶν τὰ δάσα.

Δέξου με, ἐκεῖ, ποῦ δέχεται καὶ τὸ πουλί, ποῦ μπαίνει
Καὶ κελαηδεῖς, τόσο γλυκά, στὴ σκιά τῆ βλογημένη.

Δὲν θέλω ἀπ' ὅλους τοὺς καρπούς, μὰ ἐκιούς, ποῦ ὄριμασμένοι
Εἶν' ἔτοιμοι νὰ πέσουνε κι' ἀπ' τὰ πουλιὰ ἔγγιγμένοι·

Καὶ νὰ ποτίσω τὴ βραγιά, κηπάρης σου, νὰ σκύψω
Στὸ ρυάκι, ὥσὰν τὸν κότσυφα, τὴν ὄψη μου νὰ νίψω,

Κάτου ἀπὸ τ' ἄσπρα σου, Κυρά, ν' ἀναπαντῶ, σταφύλια,
Στὸ πέφκι, ποῦ σοῦ ὑφάνανε, τὰ πλήθια χαμομήλια,

Κῆπε ἀρχαγγέλων, ποῦ ἀλαφρὰ ξαφτέρουγα, ἀνεμίζουν,
Τίς ζωγραφιές ποῦ ἐσβύσανε, γιὰ νὰ δροσολογίζουν !

ΠΑΝΤΑΡΚΗΣ *

"Ο ΠΑΙΣ ΚΑΛΟΣ"

Βαθιά ἡ κοιλάδα ἡ μυστική κι' ὄγρὸ τὸ Κρόνιο τὸ δασιὸ
 Εἶχε πάρει,
 Ἰσκιους θαμποὺς καὶ ξάστερους, ἀπὸ ἄνεμο μανὸν
 Ἀποβροχάρη.

Καὶ στὰ καταχυτὰ τῶν ναῶν, ποῦ ἐτρέχανε οἱ ρονιῆς
 Ἀηδόνια,
 Μαῦρος συρτὸς μαζώνονταν τοῦ μάζρου, ἀραδιαρὰ
 Τὰ χελιδόνια.

Μελιοῦ εὐωδιὰν ἀνάδινε, ποῦ τὰ ρουθούνια ἐτέντωνε
 Ἡ κουφάλα
 Καὶ τὰ ξερὰ πευκόφυλλα, ποῦ ἐκρέμονταν ἀπ' τὰ κλαριά
 Διχάλα·

Γοργὴ ριπὴ τὰ μάζωνε κι' ἄλλη ριπὴ τὰ σκόρπαγε
 Τὰ μῦρα, φτεροπόδα
 Κι' ἀπ' τὸ ἀξεχώριστο ἀγαθὸ τῶν ἀφαντῶν ἀνθῶν, ἡ γις
 Σὰν ἓνα στόμα εὐώδα.

Ἀτέλειωτον, ἐδῶ καὶ κεῖ—μακρὸ συμπόσιο μυστικὸν
 Ἐκέρνα,
 Καθὼς τῆς ἐκυκλόφερνε, μὲ πλούσια χάρη κι' ἀφαντην
 Ἡ φτέρνα.

* Παντάρκης : παιδικὰ Φειδίου.

Ἔτσι—κι' ὁ κόρφος κι' ὁ λαιμὸς ἀποβροχάρης πάγωσε
 Κ' εὐφρανθή,
 Τοῦ ἐφήβου, ὁποῦ τὰ δόντια του στήν πλέρια ἀνάσα ἐφέγγανε,
 Σὰ νερατζάνθι·

Κι' ὡς τὰ χλωρὰ τὰ μύγδαλα, στὰ σφιχτὰ γούλια τ'ἀνιωθε
 Δεμένα,
 Τὶ ἦταν ὡς μέσα, ἀπ' τὸ δροσιό, τὰ φρένα τὰ παρθενικά
 Συνεπαρμένα.

Ἄργα, σὰν ἀπλωθήκανε βαθιά, τὰ δροσερὰ
 Σκοτάδια,
 Ἄμολι τὴ βουβὴ ἀστραπή, ἀναψ' ὀλοῦθε, ὡσὰν ξερὰ
 Ἄποκλάδια.

Κι' ἀπ' τὸ ρετσίνι τοῦ δεντροῦ τοῦ νοτισμένου, ἀνάπνεε
 Εὐωδία,
 Σὰ νὰ κρεμόνταν πρὸς τὴ γίς, μ' ἔρωτα γνώμη, οἱ βόστρυχοι
 Τοῦ Δία.

Περίδροσα τὰ βλέφαρα, διάπλατα ἐκράτει ὁ στοχασμὸς
 Καὶ δὲν τὰ ζύγωνε ὕπνος,
 Τόσο ἦτανε ποτιστικός, τῶν ἀρωμάτων καὶ γλυκός,
 Ὅ δεῖπνος.

Ὁ λιγνοστάτης τρίφλογος, στὸ τρίποδο βαλτὸς
 Μὲς στ' ἀργαστήρι,
 Ἐφώταε τὸ συλλογισμὸ τ' ἀντρός, ποῦ στήν παλάμη του
 Εἶχε γύρει.

Κι' ὁ ἐφηβικὸς πενταθλητὴς, ἐδιάνευεν ἀργὸς
 Στ' Ὀλύμπιο μάτι,
 Ἄνάμεσα στὰ σύνεργα, γυμνός, μπροστὰ ἀπ' τὸ τρίφλογο
 Τοῦ λυχνοστάτη.

Μὲ τὴ γαλήνη καὶ τὴ θεία νοτιά, ὁ τεχνίτης ἔμενε
 Κι' ἀγρύπνα,
 Στὰ μυστικὰ συμπόσια, συνειθισμένος, μὲ τοὺς θεοὺς
 Ποῦ ἐδείπνα.

Καὶ μὲς στὸ νοῦ του τὸ λαμπρό, π' ὡς ὁ Ἄλφειὸς ἀβόγγητα
 Κυλοῦσε,
 Τοῦ ἐλέφαντα καὶ τοῦ χρυσοῦ, μπροστὰ του ὁ θησαυρὸς
 Ἄναρροοῦσε

Κι' ὡς τὸν ἀνθὸ τοῦ λιναριοῦ, ἦ τ' ἀγανά τοῦ λουλακιοῦ
 Ζαφείρια,
 Κρούα τὰ πετράδια ἐλάμπανε, βαθιά του, μυστικὰ
 Καὶ μύρια,

Νὰ ξεδιαλέξει ἀνάμεσα κι' ἀπὸ τὰ γαλανότερα
 Διαμάντια,
 Τὴ γύμνια τὴν ἀνείπωτη τῶν Ὀλυμπίων ματιῶν
 Στὴ Φύση ἀγνάντια.

Κι' ὡς στὰ κλεισμένα βλέφαρα, μύρια λουλούδια ὑφαίνουνε
 Χιλιόχροα τὰ σκοτίδια,
 Τοῦ ἐβένου ἐστοχαζόντανε, στὸ θρόνο, νὰ λαμπίζουνε
 Τ' ἀκροπρεπίδια.

Κι' ὄλο τὸ πλούσιο ἀστέρωμα, ὁποῦ ἀναπνέει τὴν τρισβαθὴ
 Γαλήνη,
 Σὰν τὴν ὄρὰ τοῦ παγωνιοῦ, στὰ πόδια του γυρίζοντας
 Νὰ κλείνει.

Ἔτσι—τοῦ ἀνάφανε ὁ Θεός, ὁ Καταιβάτης αἰώνια
 Κάθε νιότης
 Κι' ὁ νοῦς του στὸ χαμόγελο λουζόντανε, ὡς τῆς Αἴγινας
 Τοξότης,

Ποῦ ἀγάλλεται, γονατιστὸς πιθώνοντας στὸ τόξο του
 Τὸ χέρι,
 Σὰ νὰ εἶνε λύρας ἢ νευρὴ κι' ὁ ὄραϊος ὁ θάνατος, διπλὸν
 Ἄστέρι.

Κι' ὅπως, τὰ μάτια ἐσήκωσε κι' εἶδε ψυχὴ τὸν ἔφηβο
 Χορτάτη,
 Ἄπ' τὴν Ὀλύμπια σιγαλιὰ καὶ τὴ νυχτιὰν ὅπ' ὄσβυε
 Μυρωδάτη,

Τὸ βλέμμα, ὁποῦ τῆς ἡδονῆς συνείθισε ὡς ἀητὸς
 Τὸ δρόμο,
 Καταίβασε στὰ στήθη του, στὰ χέρια, στοὺς λαγόνες του,
 Στὸν ὄμο

Κι' ἀναλογίστη : Ὀλύμπιον, ὦ Δία, ἂν ἀναστήσω σε
 Δικὴ μου ἄς εἶνε ἡ χάρις,
 Νὰ γράψω μόνο, στοῦ ποδιοῦ σου μιὰ γωνιάν, «εἶν' ὤμορφο
 ὁ Παντάρχης παληκάρι.»

Σ Π Α Ρ Τ Η

«Ἐχω καιρό, ποῦ σοῦ φυλάω καρτέρι·
 Ἄνάμεσ' ἀπ' τοὺς ἄλλους, μὲ τὸ μάτι
 Σ' ἐδιάλεξα, σὰ νᾶσουνε τὸ ἀστέρι·
 Μῶχει ἢ θωριά σου τὴν καρδιά χορτάτη.
 Ἄκου· ἄς σοῦ σφίγγω δυνατὰ τὸ χέοι·
 Τὰ νιάτα, ἔτσι δαμάζονται, σὰν ἄτι·
 Γιὰ μιὰ νυχτιὰ τῆς γυναικός μου ἀητέρι
 Θὰ γύρεις, στὸ δικό μου τὸ κρεββάτι.
 Τράβα βαθύζωνη εἶνε καὶ δεμένη
 Στὴν ὠμορφιά σὰν τὴν ψηλὴν Ἑλένη·
 Γιόμοστη ἐσύ, μὲ τὸ γενναῖο σου σπέρμα·
 Στὸ δυνατόν ἀγκάλιασμά σου πάρτη
 Γιὰ μιὰ νυχτιὰ καὶ σκῶσε ὀμπρὸς στὴ Σπάρτη
 Μ' ἄξιον ὑγιό, τὰ γερατιά μου τὰ ἔρμα.»

Δ Ω Ρ Ι Κ Ο

Μὲ κόμη θερισμένη ὡς τὸν αἰχένα,
 Σὰν τοῦ Δωριέα Ἀπόλλωνα, τὰ μέλη
 Στὴ στενὴ κλίνη ἐκράτει παγωμένα,
 Μὲς σὲ βαριά ἀξειδιάλυτη νεφέλη·
 Ἄδειασ' ἢ Ἀρτέμιδα ὅλα τῆς τὰ βέλη—
 Καὶ λίγο ἀκόμα ἂν ἦτανε παρθένα,
 Τὴν ἡδονὴ κλειδώνανε, σφιμμένα,
 Σὰν κρύα κερήθρα, τὰ παρθένα σκέλη.
 Καθὼς στοῦ σίβου μέσα τὸν ἀγῶνα
 Πίθωνε ὁ νιὸς ἀπάνω τῆς τὸ γόνα,
 Μῦρα ἀλειμμένος, ὅπως γιὰ τὴν πᾶλη·
 Κι' ἂν ἔσπασε τῶν χεριῶν τῆς τ' ἀντιστύλια,
 Μ' ἄργειαν πολὺ, μὲ ὅμια κραυγὴ, τὰ χεῖλια
 Νὰ σμιξοῦν κι' ἀπ' τοὺς ἴδρωτες ἢ ἀγκάλῃ.